

Agües termals

del balneari, sense sorolls ni destorbs.

«És que un balneari sempre ha de donar la sensació que està buit», afirma Pere Delemos. Aquesta sensació de buidor és permanentment constatable, encara que a la realitat, això no és així: només cal presenciar a les hores dels àpats com el menjador és invadit per la concurrència, que apareix puntual i amb gana, qui sap des d'on. Perquè a la resta del dia, els llargs i amplíssims passadissos, el vestíbul envoltat de columnes que emulen el neoclassicisme, els jardins i parcs coronats amb salts d'aigua —l'element sanejador i ubic—, el bar amb sillons antics...tots els espais del balneari semblen despoblats i sols. Res sembla que pugui alterar l'harmonia balnearia, una mena d'estat quiet, com si la pressa i l'atabalament ordinari s'haguessin esvaït amb el brollar continuat i regular de l'aigua. «No és que no vinguem ningú, és que els espais són molt grans» remarca el director, que mostra una autèntica aversió cap als grups de persones que també és compartida per la mestressa de *Termas Orion*. Generalment, no s'accepten els grups en els balnearis pel que tenen d'alteradors de l'estricta calma que es ve a buscar. «No és que tinguem res en contra dels grups, però se'ls veu sempre perquè van junts a pertot. Al menjador, has d'ajuntar-los les taules...», explica Montse..... Està clar, per tant, que quan els humans s'uneixen en una colla és fàcil que puguin saltar-se el necessari sentit de l'educació. Però més que alterar el silenci amb la cridòria, intueixo que l'aglomeració d'un nombre de persones inseparables trenca amb una estètica determinada que amara el balneari. Tres, dues persones, és l'ideal. O una persona sola.

Pere Delemos té també por de la massificació del seu ne-

goci, que el balneari s'ompli a vessar i, especialment que l'assumpte perdi el seu caràcter —que és l'herència bàsica de principi de segle— de refinament i distinció. Pretén Delemos mantenir l'elitisme de l'indret, un accés selectiu i limitat. És com si pretengués salvaguardar alguna cosa, algun aire d'aquells burgesos catalans dels anys 20, que són els precursors del primer turisme. Aquells eren els autèntics *senyors*. La paraula *senyor* tenia aleshores un matís que als nostres dies, per bé o per mal, ha desaparegut. «Un *senyor* se'l veia de seguida, hi havia alguna cosa que el distingia», s'explica Delemos. Es refereix a una època on les diferències entre una classe i una altra eren una cosa definida amb una nitidesa rotunda. Unes diferències que es manifestaven

El balneari reapareix com la contrapartida a la destructiva vida urbana i com a compensació al desgast constant que pateix el cos dels ciutadans. Foto: Manel Lladó.

en els comportaments dels dos estaments i que, quan esdevenien més autèntiques i abismals, era quan es donava la possibilitat d'una interrelació, és a dir, quan posaves de costat el vilatà amb faixa i pantalons de vellut, amb el *senyor* amb barret i bastó. No es tractava, però, només del vestir: hi havia una actitud, una mena d'elegància natural que feia els *senyors* fàcilment identificables i mostrava de seguida els que ho eren i els que no. «Que volien figurar també n'hi havia», diu Delemos, que, tot i que, per l'edat, —cap als seixanta—, no pot haver viscut directament l'època referida, sí en canvi ha heretat la capacitat per distingir les classes, l'olfacte per delatar els simples figurants. Encara que avui dia aquesta distinció és molt difícil, especialment amb els joves, la procedència dels quals sembla haver-se diluït en un comportament estandarditzat. «I és que abans no hi havia classe mitjana», remata el director de *Vichy Catalán*. Però encara així, hi ha persones que és inconcebible veure's compartir la mateixa taula en el balneari, i per això Delamós no està gaire optimista davant la imminent entrada dels tractaments terapèutics amb l'aigua en la cartilla de la Seguretat Social. Es tracta d'una mesura reivindicada des de l'Associació de Balnearis de Catalunya, que han lluitat amb empena per convèncer l'estament mèdic que les aigües termals poden ser tan eficaces com el tractament farmacològic per apaivagar el dolor i els nervis. El conveni amb l'Estat comportarà uns preus més assequibles per al tractament que s'ofereix en els balnearis, però no inclourà, segurament, l'estada en l'hotel. «Es tracta que el metge de capçalera mateix sigui qui recepti els banys als pacient». Aquesta recepta tin-

PISCINAS DEL GIRONÈS

**PISTES TENNIS
TRACTAMENT AIGUA**

C/ Taulera, s/n
Tel. 83 72 82
SANTA CRISTINA D'ARO

Avda. Francesc Macià, 28
Tel. 870 09 86
GRANOLLERS